

CİDDİYET GEREK

Emperyalizme ve faşizme karşı iş ve güçbirliği gereği yıllardan beri tekrarlanır durur. Milliyetçi Cephe'nin 2. kez iktidara gelişinden beri bu konu üzerinde daha da durulmaya başlandı. Çeşitli illerde, ilçelerde demokratik kitle örgütleriyle kimi partiler temsilcilerinin toplantılar yaparak ortak eylemlerin düzenlemesi üzerinde görüştükları de biliniyor. Bunlar genelinde olumlu gelişmeler olmakla beraber, somutunda olumsuz yanları da içeriyor.

Faşizm tehlikesi son derece güncel, ivedi, dirimsel bir sorun. Hafife alınmaya, savsaklanmaya asla tahammülü olmayan bir sorun. Bir yandan saldırılar, cinayetler, terörist girişimler, komando ve polis baskıları, grev ertelemeleri ve lokavt ilanları, öte yandan demokratik hak ve özgürlükleri daha da daraltma, yok etme doğrultusunda yasa hazırlıkları tırmandırılarak sürdürülüyor. Türkiye adım adım tam boy açık faşizme doğru itiliyor.

Bunun sorumlusu sadece Milliyetçi Cephe koalisyonu ve iktidarı değil. Onlar araç; asıl sorumlu büyük sermaye sınıfı ve işbirlikçisi olduğu emperyalizm. Faşizmin kaynağı yapısal ve sınıfsal. Faşizmi geriletecek ve alt edecek güç de sınıfsaldır: İşçi sınıfı ve müttefiki köylü-kentli kol ve kafa emekçisi katmanlar. Emperyalizme ve faşizme karşı iş ve güçbirliği sorunu, özünde, bu işçi-emekçi sınıf ve katmanların örgütlü, birleşik bir güce dönüşmesi sorunudur. Başarılması gereken iş budur. Tüm girişimlerin, anlaşmaların, ortak eylem düzenlemelerin hedefi bu olmak zorundadır. Faşizmi geriletmenin ve yok etmenin başka yolu, yöntemi yoktur. Bu gerçek açık seçik kavranmadıkça, bu anlayışla hareket edilmedikçe, bilmem kaç örgüt ve kuruluşun katıldığı kalabalık toplantılar ve altında düzinelerle derneğin imzası bulunan bildiriler gösterişçi davranışlar olmaktan öteye gitmez, emperyalizme ve faşizme karşı bir ağırlık oluşturamaz.

Bugünkü duruma baktığımız zaman, sözünü ettiğimiz gerçeğin tüm ilgili taraflarca gereği gibi kavrandığı ve ona göre hareket edildiği söylenemez. Üst düzeyde toplantı önerileri; genel, soyut cephe çağrıları; bu çağrılara "katılma bildirileri" yayınlama girişimleri hâlâ revaçta. Bu düzeylerde bir sürü gidip gelmeler, toplantılar, demeçler, yayınlar... Ama işçi-emekçi kitlelerin bilinçli, örgütlü birleşik bir güce dönüştürülmesi konusunda ne yapıyor? Veya, bu yapılanlar bu amaca hizmet ediyor mu? soruları pek sorulmuyor gibi.

İş ve güçbirliği konusunda bu eleştirdiğimiz türden davranışlar 1970 öncesi çok görüldü, hatta yalnızca bu tür davranışlar vardı diyebiliriz. Çeşitli dernekler türemişti. Yayınlanan ortak bildirilerin altında bunlar uzun listeler oluşturuyorlar, düzenlenen ortak mitinglerde parmakla sayılabilecek kadar az kişilerin taşıdıkları dernek pankartlarıyla boy gösteriyorlardı. Bu iki halin dışında, varlıkları neydi, güçleri neydi, faaliyetleri neydi? Bunların biraraya gelmesiyle emperyalizme ve faşizme karşı gerçek, etkin bir iş ve güçbirliği oluşturulduğu elbette söylenemezdi.

Şimdi de benzeri bir oluşumun boy attığını gözlüyoruz. Oysa örgütlerin önemi kitleleri harekete geçirebilme araçları, manivelaları olabilmelerindedir. Bu işlevi yerine getirebildikleri ölçüde siyasal ve siyasal olmayan örgütlerin, kuruluşların önemi ve yararı vardır; aksi halde onların biraraya gelmeleri, kararlar almaları, bildiri-ler yayınlamaları toplumsal güç içeriğinden yoksun biçimsel davranışlar olmaktan öteye gitmez.

Kitleleri örgütlü birleşik bir güce dönüştürmekte, emperyalizme ve faşizme karşı mücadeleye sokmakta iş ve güçbirliği etmektir söz konusu olan. Bu amaca yönelik olmak, bu amacı gerçekleştirmeye çalışmak şartıyla ancak, çeşitli örgüt ve kuruluşların biraraya gelmesi bir anlam ve önem taşır. Böyle bir amaçla ve onu gerçekleştirmek için biraraya gelen örgüt ve kuruluşlar bu girişim ve çalışmalarda kendi örgütsel farklarını, özelliklerini ileri sürmezler, sürmemelidirler. Ayıran değil, birleştiren noktalar üzerinde durulur ve o noktalar üzerinde birleşik çalışma ve eylem sürdürülür. Ortak bir eylem kararlaştırıldığında, üzerinde anlaşmaya varılmış görüşler açıklanır, sloganlar kullanılır. Bu ortak eylemler -kapalı salon toplantısı, miting, yürüyüş vb.- her örgüt ve kuruluşun kendisini diğerlerinden ayıran sloganları bağıracağı, görüşleri, çizgiyi açıklayacağı fırsatlar değildir. Zira ortak eylemlerin amacı, katılan her örgüt ve kuruluşun kendisini göstermesi, öne çıkarması, kendi propagandasını yapması değildir. Anti-emperyalist ve anti-faşist birliğe, dayanışmaya ters düştüğünden bu çeşit davranışlardan kesinlikle kaçınmak gerekir. Amaç, ortak eylemlere mümkün olan en geniş kitleyi katmak ve onu temel ortak hedefler etrafında örgütlü birleşik güç haline dönüştürmeye çalışmaktır. Bunun için de, eyleme katılan örgüt ve kuruluşlar belirtilemekle beraber, bunların emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede birleştikleri temel görüşler, hedefler, yöntemler ve sloganlar sergilenir; ayrışım değil; birlik ve beraberlik vurgulanır.

Böyle davranmak, birleşik harekete katılan örgüt ve kuruluşların kendi programlarından, görüşlerinden, sloganlarından toptan vazgeçmeleri, bir pota içinde erimeleri anlamına gelmez. Her biri örgütsel ve ideolojik bağımsızlığını sürdürür. Kendi örgütsel çalışmalarında kendi politik çizgisini işler, yayar; kendi kitle tabanını örgütlemeye uğraşır. Bu örgüt ve kuruluşlar kendi aralarında tartışabilir, eleştirilerde de bulunabilirler. Ama emperyalizme ve faşizme karşı işbirliği ve dayanışma için ortak eylemler yürütmek söz konusu olduğunda ayrışım, ideolojik özgünlükler değil, mutabakatlar, birliktelikler, uyumluluklar ön plana çıkar.

Emperyalizme ve faşizme karşı sınıfsal ve kitlesel mücadele çok ciddi bir iştir. Bu ciddi iş gereken ciddiyetle ele alınmalıdır. Örgütsel ve grupsal bencillik, gözalıcı gösterişler, biçimsel düzeyde kalmaya mahkûm davranışlar için ciddiyetiyle bağdaşmaz.

Yürüyüş, Sayı 129, 27 Eylül 1977